



ОБЕДНОТЕКА
HEPA
УИТА ЗА
BAC

on-line: www.alnari.rs
mail to: office@alnari.rs



Назив оригинала:
Geri Halliwell
uGenia Lavender
The one and only

Text and Illustrations Copyright © by Geri Halliwell, 2008
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2012

Illustrations by Rian Hughes
Brain Squeezers by Amanda Li

ISBN 978-86-7710-923-3

Евгенија Лаванда

спасава планету

Џери Халивел
илустрације Рајан Хјуз

Превела Татјана Богуновић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2012.

Садржај

**1. Евгенија Лаванга
спасава планету**



**2. Евгенија Лаванга:
Тражи се жив или мртав**



**3. Евгенија Лаванга:
Једна једина**



1.

Евгенија Лаванга

спасава планету

Био је понедељак ујутро, крај јесени. Лишће само што није опало са дрвећа, покривајући Улицу Кромер златастим слојем налик корнфлејксу с орасима.

Евгенија је била спремна да одслуша мамино кукање о томе како лишће само смета, блокира спољне одводе и загађује башту. Она је, међутим, сматрала да је златно лишће веома корисно – нарочито за уметничке пројекте у школи; за свашта се може употребити.

Заправо, лишће је требало да опадне још пре месец дана – зима је већ куцала на врата – али је последњих недеља време било чудновато топло. У ствари, топло као лети.

За доручком је Евгенијин отац, професор Лаванда, саветник у Музеју диносауруса и специјалиста за скоро све и свашта, уз кајгану причао о времену. Рекао је да је то због климатских промена – због глобалног загревања.

Евгенија није имала појма шта то значи.



Отишла је у школу, размишљајући о татиним речима. Вероватно и није толико важно, помислила је. Поред тога, ништа није могла урадити с временом, зар не? Осим да се прикладно обуче.

Ушла је у учионицу; први час тог дана био је код господина Колумба. Он је био нови учитељ у Основној школи Боксмор. Помагао је Евгенијиној главној учитељици, госпођи Флит, када је имала превише посла. Увек је био веома озбиљан и муцао је, јер је желео да задиви госпођу Флит и разред. Евгенија је мислила да изгледа доста чудно за учитеља, с неуредном, дугачком косом увијеном у дредове, а и мало је смрдео на гнојиво. Био је и прилично досадан, нарочито када је мумлао о фармама оваца на Спољним Хебридима у Шкотској, или мужи крава, или квалитету



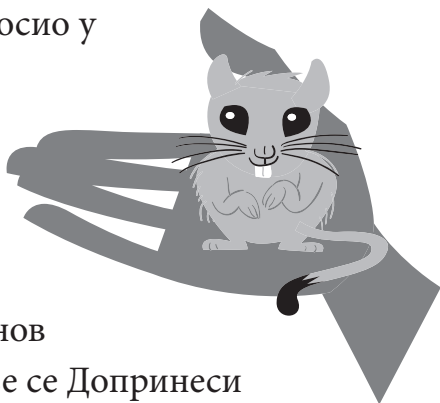


земљишта. Све што би од њега чула звучало је као бла бла бла.

Седела је с најбољим пријатељима – Бронте, Рудијем и Лудим Тревором – у последњем реду. Размењивали су поруке, пишући блесаве ствари, попут Смрдиш као труо купус и имаш фацу као глодар, што је било упућено Рудију – ствари које само најбољи пријатељи могу рећи једно другом, јер знају да је то само шала. Руди је заиста имао прилично чудан облик лица, нарочито када би напунио образе храном. Био је веома мршав и висок, због чега му је глава изгледала још већа. Имао је и љубимца – морско прасе по имену Џермејн, кога је

понекад у џепу доносио у школу.

„Нешто сам размишљао преко викенда“, рече господин Колумбо, „и имам нов пројекат за вас. Зове се Допринеси и спаси планету.“



Евгенија сместа начуљи уши. Оох, спасавање планете – звучи интересно. Тако нешто радио је Шмекси Робертс у филму Повратак дивљег лука, помисли.

Шмекси Робертс је био Евгенијин омиљени акциони јунак, који је увек спасавао људе од разних ствари. Свидео јој се овај школски пројекат – било је као да има немогућу мисију, изузев што ће добити и оцену.

„Шшш!“, зашишта Евгенија пријатељима. „Ово звучи кул.“

Руди, Бронте и Луди Тревор престадоше да се кикоћу и почеше да пажљиво слушају господина Колумба.

„Да вам објасним“, настави овај. „Не знам да ли ико од вас гледа вести или чита новине, али уколико то не радите, сигуран сам да ће ваши родитељи потврдити да живимо у веома чудном времену. У свету је много загађења, криминала, глади, сиромаштва и ратова. Ово су веома велики проблеми, који узрокују много несреће у свету, а ја желим да вам кажем да је то и ваш свет – он припада вама! Тако да и ви имате обавезу да га учините бољим.“

У разреду завлада тишина. За промену, сви одједном помислише да је господин Колумбо веома интересантан.

„Желео бих да урадите нешто за свет у коме живите“, настави господин Колумбо.

„Размислите како можете допринети и спасити планету. То је као да имате штедни рачун на који улажете и штедите за будућност.“

„Желим да у петак покажете свој допринос читавом разреду. Можете обрадити било коју тему – животну средину, здравље, бескућнике или, можда, радити истраживање о томе како

овај свет учинити бољим за живот. Желим да се укључите и размислите о свету у коме живите“, наставио је. „Иако ово можда звучи претерано, запамтите да је, да би се попео на планину, неопходан први, мали корак. Зато, децо, допринесите и спасите планету.“

„Вау, ово звучи невероватно“, рече Руди.

„Сјајно“, сложи се Евгенија.

„Врло лепо“, додаде Бронте.

„Хм... Да“, промрмља Луди Тревор.



Пошто је до петка ујутро, када треба представити пројекат, остало још само четири дана, Евгенија, Руди, Тревор и Бронте одлучише да почну у уторак, у време ручка. Разговарали су о пројекту Допринеси и спаси планету.

„Мислим да ћу рециклирати све смеће из татине радње“, рече Руди. (Родитељи су му водили радњу на ћошку Улице Ливсен, која је заиста производила доста смећа.)

„Инсистираћу да мама и тата почну да

одвајају смеће у специјалне канте, да се могу рециклирати флаше или картони.“

„Ја ћу од свих комшија сакупити одећу и обућу коју нико не носи, па је послати сиромашнима у Африци“, рече Бронте. „Неки Африканци морају да ходају босоноги и по неколико миља.“

„А ја ћу помоћи да се успори глобално загревање“, рече Луди Тревор. „Производимо толико гасова да се свет загрева као да је у стакленику.“

„Вау, Треворе, то је тако паметно“, рече Бронте. „Како ћеш то извести?“

„Па, хм, за почетак ћу престати да једем прокељ и пребранац“, поносно рече Луди Тревор. „Надам се да ћу тако престати да испуштам гасове, а онда ћу хватати друге који их испуштају и кажњавати их. А новац ћу дати у свој нови фонд, који ће се звати – Нема више отровних гасова! Је л’ вам се допада?“

„Веома лепо“, рече Бронте.

„Хм, да“, додаде Руди.

Евгенија не рече ништа. Била је превише заузета размишљањем како би могла да помогне.

„Шта ћеш ти урадити, Евгенија?“, упита Руди.

„Хм, још размишљам о томе“, одговори она; није имала никакву идеју.

„Па, боље би било да пожуриш“, рече Руди, вадећи морско прасе Џермејна из џепа. „Имамо само неколико дана да завршимо пројекат.“

Џермејн је био веома немиран и волео је да се врпољи. Крзно му је било боје песка, с црном флеком на врху репа.

„Зар није пресладак?“, рече Руди.

„Веома је леп“, одговори Бронте.

„Ако мене питаш, изгледа као мали пацов“, насмеја се Тревор. „Мој мачак би га радо појео за доручак.“

„Није смешно, глупане“, рече Руди и пољуби прасе. „Џермејн није пацов и волим га највише на свету.“

Изненада, Џермејн се узвера у Рудијеву косу. Анушка, која је седела преко пута, поче да вришти.

„А, пацов, ааааа! Упомоћ! Урадите нешто!“, крештала је, скачући на столицу и хистерично машући рукама.

Себастијан, који је седео поред ње, нагну се према Рудију. Евгенија покуша да га заустави, али било је касно.

У паници, Џермејн зари оштре зубиће у Евгенијин прст, скочи на под и потрча кроз кантину. Настаде хаос; сви су јурили Џермејна, који је летео брзо као стрела.

„Држите га!“, викао је Руди.

Евгенија
рукама
сатера
Џермејна



у ћошак, али је било касно. Прасе побеже кроз рупицу у зиду.

„Нееееее!“, завика Руди. „Џермејне, врати се! Шта ћу сада? Неко ће га појести или ће се заувек изгубити.“

„Није смак света. Можда ће наћи неке нове пријатеље“, рече Тревор.

„За мене јесте смак света!“, заплака Руди и покри лице рукама. „Он ми је најбољи пријатељ. Ујео је Евгенију само зато што се уплашио.“ Затим поче да јеца.

„Не брини, ми смо ти још увек пријатељи“, рече Евгенија, покушавајући да га утеши. „И пронаћи ћемо га, зар не, друштво?“

„Да, хм, не брини“, одговори Тревор, коме је било мало непријатно да гледа како дечак плаче, па га потапша по леђима.



Тог поподнева, Евгенија је током часова била прилично растројена; углавном је била на коленима, у потрази за Џермејном. Рудијевог

љубимца није било већ читав сат и нико није могао да га пронађе.

Од када је Џермејн нестао, Руди је био тако утучен да се Евгенија баш забринула за свог најбољег пријатеља. Шта могу да урадим?, помисли док је гледала како Руди све дубље тоне у очај.

Није имала никакву идеју како да помогне Рудију, а није почела ни рад на пројекту Допринеси и спаси планету. Сви остали су имали одличне идеје.

„Ја ћу организовати спонзорисану шетњу по игралишту за помоћ бескућницима“, рече Либерти.

„Ја ћу натерати све да се одрекну џепарца за читав месец и дају га за истраживање лека против рака“, рече Макс.

„Ја ћу окачити постере које сам сама цртала и одштампала, како бих спречила људе да секу кишне шуме“, поносно рече Сита.

Евгенији је било помало непријатно. Сви су пројекти су звучали фантастично. Потребна ми је инспирација, помисли. Питам се да ли

се Шмекси Робертс икада заглавио. Њему је све деловало тако лако. Можда би требало да питам тату? На крају крајева, он је професор, веома је паметан и зна скоро све.



После школе, Евгенија скочи на свој црвени бицикл и пожури низ Боксмор хил, поред суперогромног супермаркета који ради двадесет четири сата, па у центар града. Отишла је право у Музеј диносауруса, где је



радио њен тата. Била је то стара, сива зграда, са два камена гаргојла на крову.

Евгенија прође кроз велико камено предворје, затим испод огромног костура диплодокуса, поред стегосаурусовог рога, па низ степенице и кроз прашњави, тамни ходник.

На прстима се провукла поред три намргођена човека у белим мантилима, којима је на лицима писало да их не треба узнемиравати док су зурили у сићушни делић нечега што је личило на диносаурусову задњицу.

Покуцала је на врата очеве канцеларије, на којима је писало:

